

Vyhnanci

V le-sích zní vo - lá - ní vl - čí, sněž - né plá - ně
jen ti - še ml - čí, jak trá - pí nás pří - sa - ha pro - kle - tá,
na Ard - ga - le - nu sníh ví - tr u - me - tá. (ach u - me - tá)

V lesích zní volání vlčí,
sněžné pláně jen tiše mlčí,
jak trápí nás přísaha prokletá,
na Ard-galenu sníh vítr umetá. (*ach umetá*)

Jen mnoho pláče a světél málo,
tam, kde Alqualondë stálo,
tma a strach na ledových krách,
oheň zrady, jenž spálil lodě v prach. (*v pouhý prach*)

Teď do tmy lodě odplouvají,
květy v sadech uvadají,
jak Valinor jen najít mám,
vždyť všechny cesty světa znám. (*už dlouho je znám*)

Ten čas, ten přežil jen v nás,
Dvou stromů nevidaných krás,
den černé touhy zhasil svit,
a silmaril dnes nelze mít. (*už nikdy mít*)

A kdo z elfů zří věky příští,
jak jen se vlny smutně tříští,
kdo z elfů zří vládnout lidi,
kdopak z nás tak daleko vidí? (*a kdo z lidí?*)

Vždyť nikdo neví, co nás čeká,
předtucha však někdy mě leká,
kam jen mám vést kroky své,
kde klid a mír jen najde srdce mé? (*ztracené*)